

Ξιπάζονται με τις παπαροδέλες μας. Θέλουν να ιδούν φώς—θέλουν να ιδούν έργα. Κ' έργα μεις δεν τους δείχνουμε, αψού με τὰ κωμικώτατα κι' αντιπατριωτικώτατα καμώματά μας τους φωνάζουμε κάθε στιγμή πως ή Ελλάδα πάει, έσδυσε πιά από τον κόσμο.

Μιλάει ο Καζάζης στην Εύρώπη. Μά μιλάει και στην Ελλάδα ο Μιστριώτης κι' ο Χατζιδάκης και τόσοι άλλοι ακόμα, σάν κι αυτούς, Φαμφαρόνοι και Έθνοκάπηλοι. Και μιά κουδέντα των τελευταίων—αλλοίμονο!—είναι ικανή να σδύση την φωνή εκατομμυρίων Καζάζηδων. Γιατί οι Καζάζηδες αντιπροσωπεύουν, στα μάτια των Ευρωπαίων, τὰ λόγια—ένω οι Μιστριώτηδες κι' οι Χατζιδάκηδες τους δείχνουν τὰ έργα ολόφανερα.

Τί φωνάζουμε κάθε ώρα και στιγμή για τους Βουλγάρους, δ Πανέλληνες; Είναι πάντοτε καλύτεροι από μας αψού δεν έχουν ένα Μιστριώτη να παρουσιάση κάθε ώρα και στιγμή στα μάτια του κόσμου την πατρίδα τους για καινούργια Αθήνα!

ΟΡΙΣΤΕ

και μιά τρανή απόδειξι σ' εκείνα που λέγαμε όταν παραστάθηκε ή «Αντιγόνη» κι' ή «Ορέστεια», πως δεν έφταιγε δηλ. ή γλώσσα ή δημοτική για τὸ κακὸ που έγινε, αλλά ή κακή κι' άσυνείδητη μετάφρασι.

Σε μιά έφημερίδα από κείνες που έδημοσίεψαν τις μεγαλύτερες άνοησίες για τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, έτυπώθηκαν με μεγάλα γράμματα τὰ λόγια αὐτὰ για τὴν μετάφρασι τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» τοῦ Σαίπηρ:

«... Η γλώσσα τῆς μεταφράσεως τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» μάλλον εἰς τὴν δημοτικὴν ἀποκλίνοῦσα εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ σύμφωνη πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου».

Εἴπατε τίποτα;

ΠΕΘΑΝΕ

στα Παρίσια τώρα τελευταία ο Αιμίλιος Λεγκράν. Για τὸν Έλληνισμό, μεγάλο κακὸ ο θάνατός του. Γιατί ο Λεγκράν ήταν από τους λίγους εκείνους κι' εκλεχτοὺς ξένους που ἀφιέρωσαν ολόκληρη τὴ ζωή τους διδάσκοντας και συγγράφοντας, για νὰ ποδείξουν στὸν κόσμο πως ή Ελλάδα δεν είναι μονάχα ένα πλούσιο ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο κι' ένα ἀπέραντο νεκροταφεῖο «ἀρχαίας δόξης και προγονικῆς εὐκλείας» ἀλλὰ τόπος ζωντανὸς ποῦχει παρὸν και θάχρη και μέλλον—άν τὸ θελήση κι' ἂν κατορθώση

νέκρηθῇ για λίγο τὸς ἐθνοπνήχτες δασκάλους και νὰ πάψη νὰ θρέφεται ροκανίζοντας τὰ ὅσα τὸν προγόνων του.

Για τὸν Λεγκράν θὰ γράψουμε σ' ἄλλο φύλλο περισσότερα.

ΤΑ ΣΥΧΑΡΗΚΙΑ ΜΑΣ

στὸν «Πύρρο». Στὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς ἀναδημοσίεψε ἀπὸ τὸν «Νουμά» τὸ ἀρθρο τοῦ Έφταλιώτη «Φαναριώτες κι' Ἀρβανίτες» και δὲν φοβήθηκε νὰποκαλέσῃ τὸν ἀκριβὸ μας συνεργάτη «**Έθνικὸν συγγραφέα**».

Κι' ο «Πύρρος» παρακαλοῦμε, δὲν εἶναι κανένα ἀργυρόνητο ὄργανο τοῦ Πανσλαβισμού, ἀλλ' ἀγωνίζεται για μιά πατριωτικώτατη ιδέα και μπορεί νὰ καυχιέται για αὐτὸ μπροστὰ στις περισσότερες Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδες που κάθε ώρα και στιγμή γκαρίζουν για πατριωτισμὸ και για τὴν τύφλα στὰ μάτια τους.

Ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ

ἐγωϊσμὸς ἐφάνηκε μ' ὅλη τὴν ζετισπωσιά του στὸ τρομερὸ ναυάγιο τῆς Ἰθάκης. Ὅλοι τῇ δουλειά τους νὰ κάνουν ἐκοίταξαν. Τὰ δυὸ βαπόρια, πὼς νὰ φανῇ γρηγορότερο τὸ ένα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ ἰδιοκτητῆς τους, πὼς νὰ σώσουν τὴ περιουσία τους και τὸ ἠθικὸ τους. Ἡ Πολιτεία, πὼς νὰ βρῇ τὸν ὑπεύθυνὸ τῆς καταστροφῆς και νὰ βγάλῃ τὴν εὐθύνη ἀπὸ πάνου τῆς. Καὶ τὰ θύματα—ὦ, τᾶμοιρα αὐτὰ θύματα πληρώνουν ὅλα τὰ ἐξόδα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἐγωϊσμοῦ και τοῦ κᾶκου ζητοῦν ἐκδίκησι τὴ στιγμή που τὰ ξεβράζ' ή θάλασσα στὸ ἀκρογιαλί!

Ποιὸς τάκουει και ποιὸς θὰ τοὺς τὴ δώσῃ!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

σαλάτα ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ παρασκευάζεται χωρίς νὰ ὑπάρχῃ καμμιά ἐλπίδα πὼς θὰ τελειώσῃ γρήγορα και θὰ σερβιρισθῇ στὸ Πανελλήνιο πρὸς καταβρόχθισι.

Τὸ μόνο που μπορεί κανένας νὰ προμαντέψῃ ἀπὸ τώρα, χωρίς νάχῃ καμμιά ἀξίωσι προφητικῆ, εἶναι πὼς ο σοφὸς κ. Φαρμακόπουλος, ἀργὰ ή γρήγορα θὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴ γωνιά και πὼς οἱ σάνιδες τῶν γιαιπιῶν δὲν διατρέχουν για τὴν ὥρα κανένα κίνδυνο.

Ὅποιος σὰς λέει τίποτ' ἄλλο, μὴ τὸ πιστέψετε. Καὶ τὸ μεγαλύτερο πολιτικὸ κεφάλι τοῦ κόσμου

δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ μιά ἀχτίδα φωτεινῆ μέσα στὸ πολιτικὸ μας αὐτὸ χάος.

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΜΑΣΤΟΡΕΜΜΕΝΟΣ ΦΟΝΟΣ

Ἀπὸ τὸ μαστορὸς ἔγινε τὸ μαστορεύω, μαστορεύει= ο μαστορὸς με σκέψι και φροντίδα, ὅπως τὸν βλέπομε στὴ δουλιὰ του ἀπάνω, σχεδιάζει: κάτι τι' ἀπὸ ἐδῶ πέρνομε τὴ λέξι: και ρωτοῦμεν κανέναν που βλέπομε πὼς κάτι ἀνακατώνεται. για νὰ φέρωμε στὴ μέση μαζί και τὴν σκέψι και τὴ φροντίδα ὥστε ἐκεῖνος που ρωτάει τὸν κύρ Γιάννη τί μαστορεύει, αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ: τί σχεδιάζει σάν τὸν μαστορὸ ἀπάνω στὴ δουλιὰ του, τί κάμνει με σκέψι και φροντίδα.

Στὴν καιναιούργια αὐτὴ σημασία ο λαὸς ἔδωκε μάκρος περισσότερο και ἔτσι βγήκανε καινούργιες κουδέντες: Τί μαστερεύεις πάλι αὐτοῦ, δὲν μᾶς λές;—αὐτὸς που δὲν φαίνεται πουθενὰ κάτι θὰ μαστορεύῃ πάλι ε.—τὸν βλέπεις ἐκεῖ που κάθεται και δὲν μιλάει; κάτι θὰ μαστορεύῃ.—Με τὲς καινούργιες αὐτὲς κουδέντες, ἐκεῖνος που τὲς λές, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ἐκεῖνος που μαστορεύει ἔχει μεγάλη ἐξυπνάδα, πρᾶγμα που πιστεύει ὅτι τὸ νοιοῦθουν ὅσοι ἀκούνε «μαστορεύει» ή ἐξυπνάδα αὐτὴ εἶναι τέτοια, που δὲν καταλαβαίνεται εὐκολα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, και μονάχα ἂμα θγαίνει στὸ μείντανι τὸ ἔργον, τότες ξαφνίζονται οἱλοι για τὴν ἐξυπνάδα του και ἐπειδὴ ὅσες δουλιὲς ἔχουνε κίνδυνο, αὐτὲς περισσότερο ἔχουνε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ἐξυπνάδα, ο λαὸς δὲν ἄργησε νὰ τὸ μυρισθῇ αὐτό, και με τὸ μαστορεύω τὲς ξεβράζει' σου λέςι λοιπόν: αὐτὸν καλὰ τὸν ἐμαστόρεψα ἐγὼ, κανέναν ἄλλο τί με κάνεις,—αὐτὸν τὸν μαστορέψανε (=τὸν φονέψανε) οἱ δικοί μας, για κανέναν ἄλλον ἔχεις νὰ μᾶς εἰπῇς; Ἐδῶ πηγαίνει και ο μαστορεμμένος φόνος, και εἶναι νὰ μείνῃ με τὸ στόμα ἀνοιχτὸ κανένας με τὴν ἀντιλήψι τοῦ λαοῦ, και νὰ ἀγαπήσῃ πολὺ και τὸν κ. Σωτηριάδη, που ἡμπόρεσε και ξεχώρισε καλὰ τὴ λέξι.

Και ὁμως ρωτάει ο σοφὸς τοῦ «Έμπρός»: Λέγομε ποτὲ ο μαστορεμμένος φόνος; Βέβαια, ὅταν δὲν ξέρομε, δὲν λέμε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΚΑΠΘΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ι.

Κι' ἂν θάλασσα παράσετε,
και ποταμὸν διοβήτε,
προσέξατε, κυρία μου,
νὰ μὴ βραχῆτε.

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— Ἀμ που θυμάσαι τοῦ λόου σου τῆς καλοσύνης π' κάνεις! Μήνα ξέρ' τὸ ζερβὸ σ' τί κάν' τὸ δεξί; Δὲν ἤσουν σ' τὸν Ὀροπό, ἕνα Μάη, με τὸν Παπαρηγόπουλο, και σούρθα μὴ νυχτὶ μσάφρησε ἄρρωστος; ἤμουνα ξενάκι, διαβάτης, κι' εἶχα θέρμ' που πῆαινε γόνια, ντελίριου σωστό. Ποιὸς νὰ με πᾶρ' σπῖτ'; ποιὸς νὰ μ' δώσ' γιατρικὸ; ποιὸς μὴ ψίχα ζμάκι; που παραδες; τίπτα, τίπτα! Βρέθηκες τοῦ λόου σου, χριστιανὸς σουστός, και σώθηκε. Τ' ἀκούτ' ὅρ; ἕνα μῆνα μ' εἶχε φόρτωμα και δὲν βαρυγκόμισε, και δὲν ἄφσε ἄλλοι νὰ βάλ' ἀπάνω μου τὸ χέρ'!...

— Ἐ, ρε παιδιά! καλὰ τὸ λένε πὼς μάτια που δὲν θωροῦνται γρήγορα λησμονοῦνται.. Εἶδες ἐκεῖ νὰ ξεχάσω τὸν Κόντο μου, που φάγαμε μαζί ψωμί κι' ἄλάτι; Ἐ, ρε κατακαυμένο Κόντο! Δὲν τὸλπιζα νὰ σὲ ἰδῶ σ' αὐτὴ τὴ θέσι: για κᾶτι καλλίτερο ἤσουν ἀξίος...

— Μὴ μ' λῆς, ἀφεντικὸ μ' τίπτα! Ἀσε με σ' τὸ χάλι μ'! Δὲν ξέρς τί κακὸ που μ' κάνεις... Ἀς ὀφουνται που μ' ἔρξαν στὸν κατήφορο... Δὲν μπορῶ τώρα νὰ σ' κραίνω.

— Ἐλα δῶ, βρε γυναῖκα, εἶπε ο Νικολάκης ἀλλάζοντας ὁμιλία — ἔλα δῶ, δῖσ' ὅλε, και μὴν τρέμης πιά σάν τὸν τσιφούτη... θὰ σὲ γνωρίσω με τὸν καπετάνιο, εἶνε δικὸς μας.

— Ἡ ἀφεντιά τῆς εἶν' ή κυρά σ' ἀφεντικὸ; χλίσβομαι που τὴν κάνωμε νὰ κλάψ' και νὰ τρομάξ' τὴν μέρα τῆς γνωριμιάς μας...

— Μπρὲ τί κάθεται και μοῦ ψέλνει αὐτοῦ πέρα; Ἰὼ εἰμ' ἐνθουσιασμένος που μᾶς πιάσατε, ἔτσι μὰ τὸν Ἀϊ-Γιώργη, τὸν ἀσίκη! Πρῶτα πρῶτα θὰ βάλῃ γινῶσι ή γυναῖκά μου νὰ μὴ σέρνῃ ἄλλη φορὰ τὰ τζουβαερικά τῆς σ' τὰ χωριὰ κα πανηγύρια, οὔτε νὰ κἀνῃ σ' τὰ χωριὰ φιγούρα με μεταξωτὰ φορέματα.

— Σ' πήραμε μαλάμματα, κερὰ; τὸ μερδικὸ μ' θὰ σ' τὸ δώσου πίσου... οὔλα δὲν μπορῶ, ἔσ' τὸ-

χομε νόμο!

— Καπετάνιε μου, εἶπε τότε' ἐκείνη, πέρνοντας λίγο κουράγιο, τοὺς ἀρραβωνές μας σὲ παρακαλῶ, νὰ μᾶς δώσετε και τ' ἄλλα χαλάσι σας.

— Ἐπειτα — ξανάρχισε ο κύρ Νικολάκης εὐθυμα — βρήκα δῶ πέρα περίστασι νὰ μάθω ἀπ' τὸ δάσκαλο τί λογιὲς κλέβονται τ' αὐγά... Τὸ ξέρεις ή ἀφεντιά σου, ποῦσαι και καπετάνιος;

— Δὲν καταλαβαίνω — εἶπ' ἐκεῖνος χαμογελώντας — τ' λόου σου δὲν ἀφίνας ποτὲ σ' τῆς χωρατάδες.

— Δὲν τὸν εἶδες ἀκόμα τὸ δάσκαλο; διές τονα δὰ κεῖ πέρα... κατ' ἀπ' τὸ πουργαρι...

— Τ' εἶν' αὐτοῦνο τὸ ξωτικὸ! — εἶπ' ο καπετάνιος μ' ἀπορία, σκύβοντας νὰ κυτᾶξῃ καλλίτερα...

— Τούριε ἀρχηγέ...

Δὲν πρόφθασε πάλι νὰ τελειώσῃ ο ἔρμος ο δάσκαλος. Νομίζοντας πὼς ἦρθε τὸ τέλος του, πὼς κείνη κι' ὅλας τὴν ὥρα θὰ τοῦ πάρουνε τὸ κεφάλι, ξετινάχθηκε τρομαγμένος για νὰ πέσῃ σ' τὸ ἑλεὸς του, νὰ τοῦ φιλήσῃ, ἀλλὰ Τούρκα, τὰ πύδια του, μ' ἀλλοίμονο!... ή βράκα εἶχε πολλὰς ἀκόμη ἀμαρτίας! Βέβαια ο Σατανὰς θάβαλε πάλι τ' ἀγκυλί του. Μόλις πῆγε με βιά νὰ σηκωθῇ ὁλόρθος, σὲ κάποιον κλαρί ἐμπλεξε ή βράκα, τεζαρίσθηκε, ὅπως ἦταν κι' ἡ-

Κυλάει της θάλασσας τὸ δάκρυ
στὸ γοργόκυλισμα τοῦ ἀφροῦ,
Ρημάζει τὴν καρδίᾳ σκληρότερα
τοῦ φουστάνιού σας τὸ φρού-φρού.

Ὡ θάλασσα, πτὴν τρικυμία σου
ἐζήτησα νὰ θρῶ τὸ μνῆμα.
Δὲν πέτυχα καὶ μ' ἄρπαξε
κάποιων ξανθῶν μαλλίων τὸ κύμα.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(συνέχεια)

Ἀπὸ τὰ σπέρματ' αὐτὰ σπέρματ' αὐτὰ γεννῶνται
κι' ἀπὸ τὸ κάλλος ἐμορφιά. Σὺ ἐγεννήθης
καὶ ἄλλους ἔχεις χρέος νὰ γεννήσης.
Σύμφωνα μὲ τῆς φύσεως τὸν νόμον πρέπει
ν' αὐξάνεσαι διὰ νὰ ἐπιζήσουν
οἱ ἰδικοί σου ὅταν σὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃς
ὥστε νὰ ἐπιζῇς πρὸς πείσμα τοῦ θανάτου,
μέσα σ' ἐκείνους ποὺ θὰ σ' ὁμοιοποιούν.
Εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ πλῆθ' εἰς ἰδρώτα
ἢ πληγωμένη ἢ βασιλίσσα. Στὴν θέσιν
ποῦ ἦταν ξαπλωμένη εἶχε φύγῃ
κάθε σκιά. Στὸ μέσον τῆς ἡμέρας
ἐξηντλημένος ὁ Τιτὰν τοὺς παρετήρει
μὲ βλέμματα διόπτρα καὶ εὐχόταν
νὰ σέρνῃ τὸ ἀμύδι τοῦ στῆν Ἀφροδίτην
κοντὰ ὁ Ἀδωνίς ἅμα τὸν ὁμοιάσει.
Πλὴν ἐξαφνὰ μ' ἀμέριμνον τὸ ὕψος,
μὲ βλέμματα χαριᾶ, ἀνδρῆ, ζοφώδη,
τὸ μέτωπόν του συνωφρυνόμενον,
τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν του ἀποβάλλον
ὥσάν ἀτμοὶ οὐρίχλης ὅταν σκοτινιάζουν
τὸν Οὐρανόν, ὁ Ἀδωνίς φωνάζει:
«Φύγ' ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔρωτα δὲν θέλω!
Τὸ πρόσωπόν μου καίει ὁ Τιτὰν! θὰ φύγω!»
Ἀλλοῖμονον! ἐκείνη τοῦ φωνάζει,
ἀλλὰ γιατί νὰ ἦσαι τόσο νέος
καὶ σκληρός; Ὅποιαν δικαιολογίαν
θελεῖς μοῦ δώσεῖς ἂν ἀποχωρήσῃς;
Τὴν οὐρανίαν μου πνοὴν θὰ κάμω
Ζέφυρον, νὰ δροσίση τοῦ Ἥλιου

παρὰγεμισμένη, καὶ μ' ἓνα κορρίτ' φοβερό σκίσηκε
ἀπὸ πᾶνω ἴσα μὲ κάτω, ἀφίοντας ἀπὸ πίσω του νὰ
κρέμονται δυὸ σημαίαις. Τὸ κακὸ ἦτανε ποῦ δὲν φο-
ροῦσε γιὰ τὴν ζέστη καὶ σάβρακο...

— Γιούχα! φωνάζαν οἱ κλέφταις σκασιμένοι σ'
τὰ γέλοια τὴν ὥρα ποῦ ὁ δάσκαλος, μὲ τὸ τσύριε
ἀρχηγὸ πνιγμένο σ' τὸ στόμα του, στριφογύριζε σα-
στισιμένοι, κρατώντας σ' τὸνα χέρι τὸ πασαλειμμένο
φέσι του καὶ γυρεύοντας μὲ τ' ἄλλο νὰ συμπαζέψῃ τὴ
βράκκα.

— Κύττα ἐκεῖ τοῦ διακόλ' τὴ γέννα! Δὲν τῶπα
πῶς κἄτ' κινεῖται σ' τὴ βράκκα; κύττα, καπτάνε μ'
τί τ' πέφτ'!

Καὶ μαζέψε ὁ Γιωργούλας τὰ χαρτιά μὲ τὸ χα-
βάρι καὶ τ' αὐγοτάραχο, ποῦ δὲν ἦτανε τυχερὸ νὰ
τὰ φάῃ ὁ ἑπαρχος... οὔτε κἂν ἀπὸ τὴ βράκκα βγαλ-
μένα!

— Ἀστε τουν πλὴ τοῦ δάσκαλου, ὅρ' παιδιὰ μ',
ἄστε τουν νάχτε τὴν εὐκὴ τς' Ἰβανγιάς! Ἀστε τουν
τὸν ἔρμιο! Εἶναι καλὸς δάσκαλος, οὐ μαῦρος: τὸν
εἶχαμε σ' τὸ χωρὶς μας κι' ἐμαθ' οὐλα τὰ πιδὰ νὰ
λὲν τὸ φγγάρ, σλὴνη! — Φώναξε μὴ γρη῏ ποῦ πα-
ρέκει καθώτανε, σήκωνοντας μ' ἀγανάχτησι τὰ χέ-
ρια τῆς.

Ὁ πονόψυχος καπετάνιος συγκινήθηκε, φαίνεται,

τὴν θέρμην· θὰ σ' ἐπισκιάσω
μὲ τὰ μαλλιά μου καὶ ἐὰν ἀκόμη
σὲ καίει, τὴν φλόγα θὰ σβύσω
μὲ δάκρυα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκπέμπει
ὁ Ἥλιος τὰς φλόγας του. Τοποθετοῦμαι
λοιπὸν μεταξύ σου καὶ τοῦ Ἥλιου.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἀπ' ὅλα τὰ δῆθεν φιλολογικὰ μας περιοδικὰ μό-
νον τὰ «Παρθέναια» μίλησαν, καὶ πολὺ γνωστικὰ μά-
λιστα, γιὰ τὸ Μιστριώτικὸ ζήτημα.

— Δὲν ἀνέβησαν κι' αὐτά, ὅπως μερικά ἄλλα, νὰ μι-
λήσουν τὸν ἄλλο μῆνα, ἢ τὸν ἄλλο χρόνον.

— Ἀλήθεια! Μίλησε κ' ἡ «Διάπλασι τῶν Παίδων»
στὴν ἀλληλογραφία τῆς.

— Ὁ κ. Γρ. Ξανόπουλος ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ
τοὺς μικροὺς ἀναγνώστ' καὶ θαυμαστάς του πῶς εἶναι
κατὰ τῆς δημοτικῆς γλώσσας.

— Ἀλλὰ καὶ τί δὲν μᾶς διαβεβαιώνει, μικροὺς καὶ
μεγάλους, κάθε τόσο ὁ Φιλολογικὸς αὐτὸς ἀνεμόμυλος!

— Μᾶς θύμησε κάποιος φίλος μας κ' ἓνα ἄλλο σπου-
δαιότατο γιὰ τὸν κ. Μιστριώτη:

— Ὁ σοφὸς ἱεροφάντης τῶν Ἑμπουσῶν μίλησε ἄλ-
λοτε, σὲ χρόνια παρσμένα, μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ Πανεπι-
στήμιο γιὰ τὰ δραματικὰ κατασκευάσματα τοῦ λογιῶ
μπαρμπέρη κ. Μελισσιώτη.

— Καὶ τὰ δράματ' αὐτὰ εἶναι γραμμένα στὴ δημο-
τικὴ γλῶσσα.

— Ὁ κ. Μιστριώτης δὲν ζουρίζεται γιὰ νὰ πῇ κανέ-
νας πῶς μίλησε ἔτσι γιὰ νὰ μὴ πληρώτῃ τὰ ζουριστικὰ
στὸν κ. Μπαρμπέρη.

— Ὅποιος δὲ διόხασε τὰ ἀθάνατα ἱντερβιού τοῦ Κα-
νελλίδη γιὰ τὴ γλῶσσα, ποῦ μιὰ ὁλόκληρη ἐβδομάδα δη-
μοσιεύονται τῶρα στοὺς «Καίρους», ἔχει χάσει.

— Δὲν περιγράφεται, τὸ τί λέει ὁ φαεινότερος αὐτὸς
κύριος γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ποῦ τὸ ξέρει ὅσο καὶ μεῖς
ξέρουμε τὰ Γιαπωνέζικα.

— Ἀποροῦμε μονάχα πῶς δὲν ἔφτασε ἡ κυκλοφορία
τῶν «Καιρῶν» στὸ ἑκατομμύριο ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ
δισυθυγρὸς τοὺς ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἀνάγνωσμα, σὺν τῇ
«Πάπισσα Ἰωάννα» νὰ ποῦμε, τὴ γνώμη του.

— Ἀπόδειξι τρανὴ πῶς οἱ Ρωμηοὶ δὲ μάθαμε ἀκόμη
νὰ ἐχτιμοῦμε τὰ καλά καὶ τὰ φαεινὰ πράγματα.

— Καὶ μιὰ ἀπάντησι ποῦ τὴ χρωστοῦμε στὴν σεμνὴ
κ' ἐντιμοτάτῃ Ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδᾳ «Ἑσπερινῇ» γιὰ ὁ-
σους ὑπαινιγμοὺς ρίχνει ἀδιάκοπα:

— Ὁ «Νουμάς» ἐκδίδεται μὲ Ρούσσικα ρούβλια. Θέ-
λει τίποτ' ἄλλο;

— Ἀν θέλῃ, εἴμαστε προθυμότατοι νὰ τῆς ἐξηγή-
σομε καὶ τὰ λοιπὰ ποῦ ἀφῆνει ἀσυμπλήρωτα σ' ἓνα
φύλλο τῆς.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Φίλε Νουμά.

Ἀπ' ὅλα τὰ νόστιμα ποῦ λέχθηκαν καὶ γράφη-
καν γιὰ τὰ γλωσσικὰ (κ' εἶναι πάμπολλα) παίρνει,
θαρρῶ, τὸ βραβεῖο ἢ προκήρυξη ἐκείνη τῶν ἐφτά πα-
λικαριῶν τοῦ Πανεπιστημίου ποῦ ἔγιναν Ἑπιτροπὴ
γιὰ νὰ κανονίσουν τὸ ζήτημα.

Προσκαλοῦν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ σηκωθῇ νὰ
διαφεντέψῃ τὴ γλῶσσα ΤΟΥ, δηλαδὴ τὴ γλῶσσα τοῦ
Μιστριώτη!!!

Βέβαιον πῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ εἶναι ὅλος στὸ
ποδάρι ὡς τώρα, καὶ θὰ μαζεῖται στὰ πρόθυρα τοῦ
Πανεπιστημίου τραγουδώντας.

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίτταβος τὰ δύο ὅση ἐρίζουν.
Τὸ μὲν ἐπὶ ξίφεσιν ἐπαίρομενον, τὸ δ' ἐπὶ πυροβόλοις.

Στρέφει τὸν λόγον ὁ γηραιὸς Ὀλυμπος πρὸς τὸν

[Κίτταβον καὶ δὴ λέγει,

Τί μὲ λοιδορεῖς, ὦ ὑπὸ Τούρκων πεπατημένε Κίτταβε;

Ὁ Περικλυτὸς Ὀλυμπος εἰμὶ ἐγώ.

Ὁ δύο μὲν καὶ τεσσαράκοντα μετρῶν ἄκρας, ἐξήκοντα δὲ
[κρήνας,

Νῦν δὲ καὶ Φρενοκομεῖον προσκτησάμενος, κτλ. κτλ.

Πάντα δικός σου

Α. Ε.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΙ

Ἀγαπημένε μου Νουμά,

Μιὰ Κυριακὴ—τὴν ἀληθινὴν—τὴ Κυριακὴ ποῦ ὁ κ. Μι-
στριώτης ἀνέλαβε νὰ χωνετικώσῃ τὴ γλῶσσα τῶν προ-
γόνων μας — πρῶτ' πρῶτ' περνοῦσα παρὰ πέρα πὸ τὴν
ἀγορὰ καὶ εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ καπέλλο στὰ χέ-
ρια καὶ εἶχανε περιτριγυρίσει ἓνα Βδελόπουλο (παραγωγὴ
ἀμφίβολος) ποῦ ἦτανε ἀνεθασμένος σὲ μιὰ «καρέκλα κα
ποῦ καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε τὸ Εὐαγγέλιο. Σοῦ λέω δὲ ἔτο
μυστικὰ μυστικὰ χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανένας πῶς ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς εἶναι Εὐαγγελιστής, μὲ ἄλλα λόγια εἶναι
ἄνθρωπος μιᾶς σιρετικῆς θρησκείας νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι....
Στίς 4 μ. μ. πέρασα πὸ τὸ πανεπιστήμιο καὶ μοῦ εἶπαν
πῶς μιλάει μέσα ὁ κ. Μιστριώτης γιὰ τὴ γλῶσσα

Μοῦ φάνηκε τοῦτο πολὺ παράξενο· γιατί τὸ Βδελό-
πουλο νὰ μὴ τὸν ἀφίνουν νὰ μιλήσῃ μεσ' τὴν ἐκκλησίᾳ,
καὶ τὸν κ. Μιστριώτη νὰ τὸν ἀφίνουν ἔτσι εὐκολὰ νὰ
μπαῖν μεσ' στὸ πανεπιστήμιο καὶ νὰ λήθῃ (καὶ τί λέει;)
γιὰ τὴ ζωντανὴ μας γλῶσσα, γιὰ τὴ γλῶσσα τῆς μάννας
μας καὶ τοῦ πατέρα μας; Δὲν εἶνε αὐτὸς αἰρετικὸς τῆς
ἁγίας γλώσσας μας;

Δικός σου παντοτεινὰ

ΝΑΚΟΓΥΦΤΟΣ

ἀπὸ τὸ κατ'ὀρθωμά αὐτὸ τοῦ δασκάλου καὶ γρήγορα
ἔδωσε τέλος σ' τὰ βράσανά του.— Ἀἴντε, ὅρ', εἶπε,
παῦτε πλὴ τὰ γέλοια! Πάει νὰ ζουρλαθῇ ὁ ἄμοιρος
... Ποῦσαι, σταυρομάνα, σὺ ποῦ τὸν ξέρς ἀπ' τὸ χω-
ρὸ σ'... νὰ μὴ βελόνα καὶ κλωστή νὰ τοῦ σουδλορ-
ράψῃ τὴ βράκκα. Ντροπῆς εἶνε!

Βρέθηκαν σ' τὸ σελάχι τοῦ καπετάνιου τὰ χρε-
αζόμενα γιὰ τὸ ράψιμο. Δὲν ἦτανε βέβαια, περι-
φημη ράφτρα ἢ γρη῏, μὰ πᾶνω κάτω κατάφερε νὰ
συμμαζέψῃ τὸν δάσκαλο... Ἐτσι τοῦ πῆγε πλὴ τοῦ
δόλιου ἢ ψυχῇ σ' τὸν τόπο τῆς. Βεβαιωμένος πῶς
τὸ κεφάλι του ἦτανε καλὰ στερεωμένο, πῆρε τὸ κου-
ράγιο νὰ ξεπλύνῃ σ' τὴν πηγὴ τὸ μούτρο του, ποῦ
σὺν τὸν ἥλιο γυάλιζε ἀπὸ τῆς γλύτσας. Σὺν πλύ-
θηκε καλὰ καὶ ξεσκονίσθηκε, ἔβαλε στραβὰ τὸ φέ-
σι του, μούσκεμ' ἀκόμα πὸ τὸ πλύσιμο ποῦ τοῦ
κάνε, καὶ πῆγε περήφανα νὰ κάτῃ σιμὰ σ' τὸν παπ
πᾶ καὶ τὸν Κύρ Νικολάκη, θέλοντας νὰ δείξῃ πλὴ
θέσι ταυριάζει σ' τὴ λογιύτη του.

— Ὅρ' παιδιὰ, εἶπε χαμογελασμένος ὁ καπετάνιος,
τί κάτῃ καὶ χαζεύετε μὲ τὸ δάσκαλο σὺν χαϊ-
βάνια. Ὁ ἥλιος πᾶει μισοῦρανα· οὐλ' πεινάμ' κι' ὁ
δάσκαλος πλότερο, ποῦ ἔχασ' τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλὰ-
θια... Ἀἴντε ρέ! βάλτε τς' ἀνθρώπ' σ' τὸν ἱσκιου
... ψήθηκαν οἱ ἔρμιο! Βάλτε τς' μισοὺς πίσ' ἀπὸ τὴν

ἐκκλησίᾳ, ποῦ ἱσκιόν', τς' ἄλλους μισοὺς κατ' ἀπ'
τὰ πλατάνια... Τοῦ λόου σ' ἀφεντικὸ, μὲ τὴν πα-
ρέα σ', τοὺν παππᾶ, τοῦ δάσκαλο καὶ τὸ παλλικάρ'
θὰ φάτε σ' τὴν πηγὴ μετὰ μείνα. Θὰ σὰς φιλέψω σ'
τ' ἀρχοντικὸ μ'!

— Καπετάνε μου, παρακάλεσε ἡ Νικολάκαινα,
θὰ μοῦ λάνης τὴ χάρι νὰ μὴ με χωρήσῃς ἀπ' αὐ-
τὴν τὴν κοπέλλα· εἶν' ὄρφανή τοῦ κολλήγα μας, δὲν
ἔχ' ἢ ἄμοιρη σ' τὸν ἥλιο μοῖρα καὶ τὴν πῆρα
ψυχολογία· μπορεῖ νὰ ξεψυχήσῃ ἂν φύγ' ἀπὸ κοντὰ
μου.

— Αὐτὴ τὴ λεβέντισα, κυρά; ἄμ' ἔγνωσα σου
καὶ γίνετ' ἡ χάρη σου, δὲν εἶν' μεγάλο πρᾶγμα!
Τί θαρρεῖς! ἄμα ἔρθ' τὸ βράδ' οὐλοὶ θὰ πᾶτε καλὰ
σας, κ' ἐμεῖς ἀπ' τὴν ἄλλ' τὴ μεριά...

— Τὸ κοκκορέτ' εἶν' ἔτμο! Τ' ἀρνὶὰ ξεροσκιάσαν
καὶ τρίζνε... λιχὰ· ἀκόμα καὶ θῆναι σὺν τοῦ σύκου
— εἰπ' ὁ Γκαταγάνας, γυρίζοντας ἀπ' τ' ἀρνὶὰ, ποῦ
παρέκει σ' τὴν γωνιὰ τῆς πλατέας ψήνονταν.

— Τὰ μάτια σας, ὅρ', νὰ μὴ με ντροπιάστε!
Δὲν εἴμαστε γιὰ μοναχοὶ σήμερις. Κόψτε κλαριὰ καὶ
στρώστε χᾶμ', πέρα σ' τὴν πηγὴ, σ' τὸν ἱσκιου...
Φέρτε γιὰ τώρα τὸ κοκκορέτ' καὶ τ' ἀποδέλοιπα...

Τὸ κοκκορέτ'σι ἦρθε ἀχνιστὸ καὶ μυρουδάτο, πε-
ρασμένο ἀκόμα σ' τὴ σούβλα του. Μ' ἓνα μαχαίράκι,